

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γόραν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀνύστατος γράσις διατιμ. 50.—
Ἀμερικὴς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῆς 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριμιστοῦ ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἀπριλίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 19

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ λίμνη αὐτὴ εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ταξιδεύουν ἐκεῖ μὲ μπούσουλα, ὅπως καὶ στὴ θάλασσα. Οἱ βάρκες, ὅπου μπήκαν, ἦσαν ἀπὸ τὶς ὀνομαζόμενες σαμπάν, ποὺ θυμίζουν ἀκριβῶς τὶς βάρκες ποὺ βρίσκονται στὰ αἰγυπτιακὰ ἀνάγλυφα. Ἡ πρύμη καὶ ἡ πῶρα εἶναι ψηλές κι' ἔχουν καταστρώματα γιὰ τοὺς κωπηλάτας, ποὺ διευθύνουν τὰ μεγάλα αὐτὰ πλεούμενα μ' ἓνα μόνο κουπί. Οἱ ταξιδιώτες κάθονται στὸ ἐσωτερικὸ πάνω σὲ ψάθες, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν καθίσματα

καὶ πρέπει νὰ καθίσουν ἀνατολίτικα. Ἔτσι ταξίδεψαν οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι μὲ ὀλόκληρη νύχτα, κάτω ἀπὸ θαυμάσιο σεληνόφως, ποὺ φώτιζε τὰ δέντρα καὶ τὶς καλύβες τῆς ὄχτης. Καὶ τὸ πρῶτο πάλι ἦταν μαγεῖα ἡ ἀνατολή, ποὺ γέμιζε φανταστικὰ χρώματα τὸ μεγάλο ἐκεῖνο τοπίο.

Ἐφ' ὧς, οἱ βάρκες ἀρχίζουν νὰ καθίζουν, νὰ βρίσκουν τὸν πάτο. Ἐπρεπε νὰ σταματήσουν. Βγήκαν κι' ἀνέβηκαν σὲ ἀραμπάδες. Εἶναι τὸ μόνο μεταφορικὸ μέσο ποὺ μπορεῖ νὰ κυκλοφορήσῃ πάνω στὸ μαλακὸ καὶ καλαμόφυτο ἐκεῖνο ἔδαφος. Καὶ θὰ ἦταν ἐξαιρετικὸ τὸ πρόγευμά τους μέσα στὸ δροσερὸ αὐγινὸν ἀέρα, ἂν ἔλειπε τὸ ἀντιπαθητικὸ πρόσωπο τοῦ ταγματάρχου, ποὺ δὲν τοὺς εἶχε ἀφίσει καὶ ποὺ ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ τὸν καλέσουν κι' αὐτόν.

Τὸ ταξίδι ἦταν πολὺ διασκεδαστικὸ πάνω στὰ πρωτόγονα αὐτὰ ἀμάξια, ποὺ προχωροῦσαν τόσο σιγὰ μέσα στὴ λά-

σπη. Ὁ μηχανικὸς φρόντισε νὰ τοποθετήσῃ προσεχτικὰ πάνω σ' ἓναν ἀραμπὰ τὸ μηχανήμα ποὺ ὀδύεπε μὲς ἀπὸ τὰ στερεὰ σώματα, καὶ ποὺ τὸ εἶχε πάρει κι' αὐτὸ μαζί του γιὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ γεωλογικὰ στρώματα.

Ἵστερα ἀπὸ κάμποσες ὥρες ποὺ πέρασαν μέσα στοὺς βάλτους, οἱ μπαναγιὲς λιγότεψαν, τὰ δέντρα ἀρχισαν νὰ γίνονται πὺρ μεγάλα. Μπήκαν στὸ δά-

χαριτωμένα σπιτάκια, χωμένα σὲ κήπους μὲ ἀφθονὴ βλάστηση. Ἐκεῖ ὁ ταγματάρχης Πλάου εἶπε στὸ μηχανικὸ ὅτι τοὺς περίμενε ἓνα αὐτοκίνητο, ποὺ σὲ μιὰ ὥρα θὰ τοὺς πῆγαινε στὸ Ἀγκόρ.

— Οἱ ἀποσκευές σας θ' ἀκολουθήσουν πάνω στοὺς ἀραμπάδες, πρόσθεσε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας, καὶ θὰ φτάσουν στὸ Ἀγκόρ τὸ βράδυ.

Ὁ μηχανικὸς συμφώνησε χωρὶς νὰ συζητήσει, μὰ ὁ Φραγκίσκος πετάχτηκε ἀμέσως.

— Καὶ τὸ μηχανήμα; ρώτησε.

— Εἶπα ὅλες οἱ ἀποσκευές θ' ἀκολουθήσουν πάνω στοὺς ἀραμπάδες! ἀπάντησε ξερὰ-ξερὰ καὶ πάντα μὲ τὴ γερμανικὴ του προφορά ὁ Πλάου.

— Πολὺ καλά, εἶπε τότε ὁ κ. Κα-

ρινύ, μὰ ὑπάρχουν μερικὰ δέματα, ποὺ θὰ πεθυμοῦσα νὰ τὰ πάρω μαζί μου καὶ νὰ μὴ τ' ἀφίσω στοὺς ἀραμπάδες.

— Δὲν ὑπάρχει θέσις γιὰ δέματα στ' αὐτοκίνητο! ἔκαμε ὁ ἀξιοματικὸς, μὲ ὕφος ποὺ γινόταν ὀλοένα καὶ πὺρ ἄγριο.

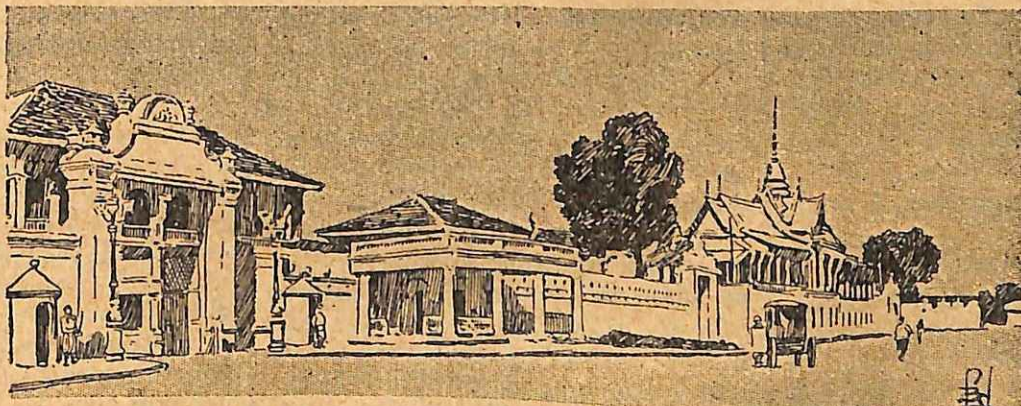
— Τότε λοιπὸν, ἀπάντησε κι' ὁ μηχανικὸς λιγάκι πειστωμένος, θὰ ἐξακολουθήσουμε ὅλοι τὸ ταξίδι μας μὲ τοὺς ἀραμπάδες.

Βλέποντας τὴν ἐπιμονὴ τοῦ μηχανικοῦ, ὁ ταγματάρχης πῆγε νὰ βρεῖ μιὰ διέξοδο κι' εἶπε:

— Ἀφοῦ θέλετε, καλὰ καὶ σώνει, νὰ πάρετε μαζί σας αὐτὸ τὸ δέμα, θὰ τὸ δέσουμε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Μόνο ἐκεῖ ἔχει θέσις.

— Δὲ θέλω ἔτσι, ἔκαμε ὁ μηχανικὸς, ποὺ ἀρχισε νὰ βάζει ὑποψίες μὲ τὸ νοῦ του. Θέλω νὰ πάρω τὸ δέμα μαζί μου, μέσα στ' αὐτοκίνητο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ ταγματάρχης Πλάου

«Τὸ παλάτι τοῦ βασιλεῦς Σισουβάν...» (Σελ. 142, στ. α'.)

σος. Σὲ λίγο σταμάτησαν μπρὸς στὸ σπῆτι, ποὺ τῷδε χτίσει ὁ γάλλος διοικητὴς γιὰ νὰ χρησιμεύει ὡς ξενῶνας στοὺς ταξιδιώτες ποὺ πηγαίνουν στὸ Ἀγκόρ.

Ἀφοῦ ξεκουράστηκαν τὴ νύχτα μέσα σ' αὐτὸν τὸν ξενῶνα, οἱ ταξιδιώτες βρήκαν ἐπιτέλους ἴσιον καὶ στερεὸ δρόμο, ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸ ποτάμι, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἦταν μιὰ σειρὰ ἀπὸ

«— Ἔτσι φαντάζομαι κι' ἐγώ...» (Σελ. 142, στ. β'.)

δὲν ἔφερε ἀντίρρηση καὶ σὲ λίγο τ' αὐτοκίνητο ξεκινούσε. Μέσα ἦσαν ὁ μηχανικός, ὁ Φραγκίσκος, ἡ Δούση καὶ τὸ μηχανήμα. Ὁ ταγματάρχης κάθησε στὸ σωφὸρ καὶ ξεκίνησαν, γεμάτοι χαρά, γιατί σὲ λίγο θάβλεπαν τὸν περιβόητο, τὸ γιγάντιο, τὸν ἐπιβλητικὸ ναὸ τοῦ Ἀγκόρ.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε ἀστραπή. Μὰ ἐνῶ ἔτρεχαν δυὸ ὥρες σχεδὸν μὲ ταχύτητα πενήντα χιλιόμετρων τὴν ὥρα, ἀκόμη δὲν εἶχαν φτάσει στὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ.

— Περτέργο! ἔλεγε ὁ μηχανικός στὰ παιδιά. Ἐπρεπε νάχουμε φτάσει σὲ μιὰ ὥρα καὶ τρέχουμε τώρα τρεῖς!

Εἶπε κάποιος φορὲς τὴν παρατήρησή του αὐτὴ καὶ στὸν ταγματάρχη. Μὰ ἐκεῖνος κουνούσε μόνο τὸ κεφάλι του καὶ ἀπαντοῦσε:

— Θὰ φτάσουμε σὲ λίγο! Θὰ φτάσουμε!

Κι' ἔτρεχαν πάντα ὁλοταχῶς. Ἡ ἀνησυχία ποὺ ἄρχιζε νὰ κυριεύει τὸν μηχανικὸ ἔλειψε, ἐπὶ τὸν ταγματάρχη τοῦδεῖξε κάτι ἐρείπια, ποὺ φαινόταν μισοκρυμμένα πίσω ἀπὸ τὴ βλάστηση, στὰ πλάγια τοῦ δρόμου. Στὴν ἀρχὴ ἦταν πολὺ σπάνια, πεταμένα ἐδῶ καὶ καὶ, μὰ σιγὰ-σιγὰ γινόνταν πρὸς πολλὰ καὶ πρὸς μεγάλα. Τέλος τὸ αὐτοκίνητο ἔκαμε μιὰ ἀπότομη στροφή, μπήκε σὲ μιὰ αὐλὴ τριγυρισμένη ἀπὸ κτίρια καὶ σταμάτησε.

— Φτάσαμε; ρώτησε ὁ κ. Καρινὺ.

— Ναί.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ναὸς τοῦ Ἀγκόρ;

— Ναί, ἀποκρίθηκε πάλι ὁ ταγματάρχης, μὰ αὐτὴ τὴ φορά μὲ κάποια στενοχώρια. Μὰ λάβετε τὸν κόπο νὰ μὲ ἀκολουθήσετε καὶ θὰ σὰς κάμω νὰ ἰδῆτε μιὰν ὥρα ἀποψὲς τοῦ. Ἀπὸ δῶ φαίνεται μόνο ἡ πεινὴ ὅψη του.

— Δὲν τῶς εἶπα, ἔλεγε ὁ μηχανικός μὲ κάποιον τόνο ὑποφίας κι' ἀνησυχίας, δὲν τῶς εἶπα ὅτι ὁ ναὸς τοῦ Ἀγκόρ εἶναι τόσο καλὰ διατηρημένος.

Καὶ κοίταξε περτέργο τὰ κτίρια, ποὺ περιστοιχίζαν τὴν κλειστὴ αὐλὴ, ποὺ βρισκόταν.

Δίχως ν' ἀποκριθῇ, ὁ ταγματάρχης πῆρε τὸ μηχανικὸ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τραβούσε μαζί του.

— Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε καὶ θὰ καταλάβετε... Ἐλάτε.

Μιλώντας ὁλένα, ὁδηγοῦσε τὸν μηχανικὸ καὶ τὰ παιδιά πρὸς ἕνα φεγγίτη, ποὺ ἀνοιγόταν στὸ ἐπίπεδο τοῦ ἐδάφους. Τὴ στιγμή αὐτή, ὁ Φραγκίσκος, ποὺ βάζει πίσω ἀπὸ τὸν ταγματάρχη καὶ τὸν μηχανικὸ, ἐνοιώσε ὅτι τὸν κοίταζαν δυὸ μάτια, κρυμμένα πίσω ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τοῦ τοίχου. Γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ τὰ δυὸ μάτια εὐθὺς ἐξαφανίστηκαν. Ὁ Φραγκίσκος ἔδρασε μιὰ φωνή.

— Τί ἔπαθες, Φραγκίσκο; ρώτησε ὁ μηχανικός, γυρίζοντας ἀνέσυχος. Σὲ δάγκασε κανένα φίδι;

— Ὁχι, ἀπάντησε τὸ παιδί, μὰ ἐκεῖ δά, στὴ χαραμάδα, εἶδα δυὸ μάτια ποὺ μὰς κοιτάζαν.

Ὁ κ. Καρινὺ σταμάτησε ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἡ μορφή του πῆρε ἔκφραση σοβαρῆ. Ἐσφορτώθηκε τὸ χέρι τοῦ ταγματάρχη ποὺ τὸν κρατούσε καὶ θέλησε νὰ γυρίσει πίσω, ἐπὶ τὸ ἀξιοματικὸς πῆρε στὰ χέρια του μιὰ σφυρίχτρα, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα τοῦ ρολογιοῦ του, καὶ σφύριξε δυὸ φορές.

Παρευθὺς, ἡ αὐλὴ ἄλλαξε ὅψη. Ὁ μηχανικός εἶδε μιὰ πελώρια καγκελόπορτα νὰ προβάλλει ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ φράζει τὴν εἰσοδὸ ἀπ' ὅπου εἶχαν μπῆ. Παράθυρα ἀνοῖξαν πάνω στοὺς πέτρινους τοίχους. Τέλος, καμμιὰ τριανταριά ἀνθρωποὶ, ὀπλισμένοι καὶ ντυμένοι μὲ ἀσπρες στολές, βγήκαν ἀπὸ διάφορες τρύπες καὶ τοὺς περικύκλωσαν. Ὁ μηχανικός βλέποντας ἐλ' αὐτὰ, πῆρε τὰ δυὸ παιδιά ἀπὸ τὰ χέρια καὶ φώναξε μὲ ὀργή:

— Μὰς πρόδωσαν!.. Ἀπὸ χτὲς τὸ υποπτευόμουν!.. Ποιὸς ξέρει ποὺ μὰς ἔφεραν!

— Θὰ τὸ μάθετε σὲ λίγο, κύριε, εἶπε ὁ ταγματάρχης Πλάου, κάνοντας μιὰ ὑπόκλιση καὶ χαμογελώντας μὲ τρόπο ποὺδεῖχνε τὴν ἱκανοποίησή του γιατί ἡ ἐπιχειρήσή του εἶχε πετύχει.

Ὁ Φραγκίσκος παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια τὴ σκηνὴ αὐτὴ καὶ τρέμαξε, βλέποντας τὸ μηχανικὸ νὰ βάζει τὸ χέρι του στὸ ρεβόλβερ, ποὺ εἶχε κρεμασμένο στὴ ζώνη του.

Τὴν κίνηση αὐτὴ τὴν εἶδε κι' ὁ ταγματάρχης καὶ μὲ τέλεια γαλήνη ρώτησε:

— Θέλετε, κύριε, νὰ μοῦ παραδώσετε τὰ ὅπλα σας;.. Ἀλήθεια, πολὺ καλὰ τὸ σκεφθήκατε.

Ὁ κ. Καρινὺ ἔσφιξε τὰ δόντια του ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν εἰρωνεία.

— Πῶς; Νὰ σὰς παραδώσω τὰ ὅπλα μου; Μὰ εἰμ' αἰχμάλωτος λοιπόν;

Ὁ ταγματάρχης γέλασε καὶ πάλι, ἔδειξε τὸν κύκλο τῶν ὀπλισμένων ἀνθρώπων καὶ εἶπε:

— Θαρροῦσα πῶς τὸ εἶχατε κιόλας ἐνοήσει.

— Μὰ ἐπιτέλους! Γιατί εἰμ' αἰχμάλωτος; Καὶ ποιὸς μὲ κρατεῖ αἰχμάλωτό του;

Ὁ ταγματάρχης ἔκανε κινήσεις ὑπόκλισης κι' ἀποκρίθηκε:

— Εἰστε αἰχμάλωτος τοῦ δόκτορος Σμίλλου, ποὺ ἔχει πάρει ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν βασιλέα τοῦ Κάμποτς, τὴν ἀδεια νὰ κάμει ἐπιτόπιες μελέτες γιὰ τὸν ἀρχαῖο πολιτισμὸ αὐτῆς τῆς χώρας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΡΑΔΙΝΗ ΚΟΥΒΕΝΤΑ

Πέρασε δίχως συντροφιά κι' ἡ Κυριακὴ στὸ σπίτι τὴς βούλβας ἔοριξε τὸ φῶς στὸν τοῖχο ἀπ' τὸ φεγγίτη.

Κ' ἦρθε τοῦ δρόμου τ' ὄργανο βαθιὰ πολὺ ἀπ' τὰ ξένα, ποὺ δένει μὲ τὴν ἔρημη καρδιά τὰ περασμένα,

ποὺ κάνει ἀκόμα πιότερο μαθημερινὲς τὴς σκόλες... — καὶ πῆρε πόλκες ὁ ἀνεμὸς, ρομάντσες, βαρκαδόλες...

Ὅμοια τὰ μάγια τοῦ Καιροῦ ἦσαν οἱ νότες, κι' ἴδια μὲ ξόρκια, μὲ καλέσματα καὶ μὲ χρυσὰ ἀντικείμενα.

Κι' ἀκούγαν τ' ἀνυχν', τ' ἀπλά κι' ἀσάλευτα — ἀγασμένα, γι' ἀγροφές λύτες, ἀγροφές χαρὲς καὶ πάθη ξένα.

Κ' ὕστερα — στάση — κι' ἡ ἡμερὴ ψυχὴ μου ἀποκοιμήθη, σὰν νύκλας, νὰ λάλησε καὶ σὰν νὰ προσευχέθη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΜΙΚΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Εἶναι τέσσερις μέρες ποὺ βρισκόμασθε σὲ τούτην ἐδῶ τὴν πολιτείαν. Ἐχω γυρίσει πολλὰς φορές τοὺς δρόμους τῆς ἀνησυχίας στενοσόκακας τῆς, τὴ ληστρομένη ἀγορὰ τῆς, καθὼς καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴ τῆς συνοικία ποὺ βρίσκεται στὸ νότιο ἄκρο τῆς. Περ' ἀπ' αὐτὴν ἀπλώνει ἕνας κάμπος μὲ λιόδεντρα. Εἶν' ὁμορφα νὰ περπατᾷς ἐκεῖ, προπάντων τὸ βράδυ. Κανένα σπῆτι δὲν εἶναι μονότοχο μ' ἄλλο καθένα ἔχει κήπο μὲ σιδερόπορτα. Καὶ τὰ βράδια οἱ ἀρχοντικές κυρίες, ποὺ οἱ γύρωθε ἦσαν μὲ τοὺς δίνει ἕνα ὕψος παλιοῦ καιροῦ στὴν ἐπαρχιακὴ αὐτὴ πολιτείαν, βγαίνουν περπατοῦν.

Εἶναι τέσσερις μέρες ποὺ βρισκόμασθε ἐδῶ. Βράδυαζε. Κάθουμι στὸ ξανοδοχεῖο μου καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω. Εἶμαι κουρασμένος ἀπ' τὴν πεζοπορία καὶ μιὰ ποὺ δὲν ἔχω βιβλία μαζί μου, γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα πιάνω νὰ γράψω τὸ περιστατικὸ ποὺ μέφερε δῶ.

Προκειμένου νὰ ταξιδέψω σὲ μιὰ παραθαλάσσια κομόπολη, πῆρα τὸ βαπόρι ποὺ ἐκτελοῦσε μιὰν ἀπὸ «τὰς ἀγρόνους γραμμὰς» τοῦ Αἰγαίου. Εἶν' ἕνα ἀπ' τὰ χειρότερα τῆς ἀκτοπλοΐας ποὺ τὰ πιάνει δὲν τὰ πιάνει τὰ ἐφτά μίλια καὶ ποὺ βρωμάει ὁλόκληρο. Ἄν βγάλῃ κανεὶς τὸ μάγειρα καὶ τὸ μούτσο, — ἕναν καλοθερμμένο παῖδαρο, μελαχροινὸ καὶ μὲ χοντὰ χεῖλια, ποὺ καθέναν στὸ καρδί ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ βρῇ κατὰ τὸν τρόπο του — ἔλο τὸ ρέστο πλῆρωμα τὰποτελοῦν ἀνθρωποὶ γρουσουζήδες καὶ διαστρεμμένοι,

Σαλπάρουμε ἀπ' τὸν Πειραιᾶ ἐδῶ κι' ἔξη μέρες, στὴ μιάμιση ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Στὸ δρομολόγιο τοῦ πρακτορείου ὥρα γιὰ ἀναχώρηση ὀρίζανε τὴς 8 μ. μ., ἄς εἶναι.

Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος σὰν ἀφήσαμε τὸ λιμάνι, ποὺ τὰ φῶτα τοῦ ὠρε φαινότουσαν πίσωθ' ἐμὰς σὰ νὰ μὰς παρακολουθεῖσαν. Ἄλλο κύμα δὲν ἔσκαζε γύρω μας, ἔξω ἀπ' ταῦλάκι ποὺ ἀνοῖγαν τὰ πλευρὰ τοῦ καραδιοῦ στὸν ἀργὸ δρόμο του. Ἐνα μισοφέγγαρο ἀπ' τὴ δύση ἔρριχνε τὴς ὑστερὲς ἀχτίδες του στὸ πέλαγο καὶ στὸ νοτιὰ ἀνάθε κι' ἔσθουε κάποιος φάρος.

Ὅλη τὴν ἄλλη μέρα ὁ καιρὸς βάζε τὴν ἴδιαν.

Πιάσαμε σὲ μιὰ σκάλα, ὅπου βγάλαμε δυὸ βαρέλια καὶ πῆραμε τρεῖς ἐπιβάτες: ἕναν ἐπαρχιώτη ἔμπορο, ποὺ γύριζε στὸν τόπο τοῦ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία μιᾶς δίκης, καὶ δυὸ τοῦ μάρτυρες. Δὲ μιλούσαν παρὰ γιὰ τὰ περιστατικὰ τῆς δίκης, γιὰ τὴς κουβέντες καὶ τὰ κομπιάσματα τοῦ ἀντίδικου.

Ἄλλους συνταξιδιώτες εἶχα πέντ' ἔξη ναυτικούς, ποὺχανε ξεμπαρκάρει ἀπὸ κάποιο φορτηγὸ καὶ ποὺ γυρίζανε γιὰ λίγο στὸν τόπο τους. Εἶταν ἀκόμα καὶ μιὰ προσφυγίνα ἀπ' τὸν Πόντο μὲ τὰ δυὸ παιδιά τῆς: ἕνα κορίτσι δέκα ὀχτῶ πᾶνω-κάτω χρονῶ κι' ἕν' ἀγοράκι ὡς ὀχτῶ.

Τὸ τελευταῖο θάχε καιρὸ νὰ κουρευτῇ καὶ τὰ μαλλιά τοῦχαν σκεπάσει ταῦτιά καὶ τὸ σέβρο. Εἶταν ὁμορφο ἀγοράκι κι' ὅπως τὰ μακρὰ του μαλλιά προβάλλανε κάτω ἀπ' τὸν κόουκο του, τοῦ στραγγύλευαν τὸ λίγο χλωμὸ πρόσωπο καὶ τὸ καναν πολὺ ἔκφραστικό μὲ τὰ μαῦρα τοῦ ἐκπληχτα μάτια.

Εἶχανε μπαρκάρει ἀπ' τὴν Πρέβεζαν μᾶλλον βαπόρι τῆς ἰδίας ἐταιρίας καὶ συνεχίζανε τώρα τὸ ταξίδι τους γιὰ τὸ Δεδαγάτ. Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες εἶχανε στριμωχθεῖ πλάϊ στὴς μηχανὲς καὶ τὴν ταμνιέρα στὸ ἀριστερὸν ὑπόστρωμα τοῦ καραδιοῦ. Τὸ δεξιὸ χρησίμευε γιὰ καρβουναποθήκη.

Ἡ προσφυγίνα μὲ τὰ παιδιά τῆς εἶχε στρώσει σὲ μιὰ γωνιά καὶ καθάταν ἀμίλητη. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀνάθε ἕνα τσιγάρο καὶ κάπνιζε συλλογισμένη. Δίπλα τους ἕνα καμινέτο κι' ἕνα μπρίκι γιὰ τὰ ζεστά. Πρὸ πέρα οἱ ναυτικοὶ συζητοῦσαν ἢ τραγουδοῦσαν γελώντας. Ἀνάμεσό τους εἶταν κι' ἕνας ἀνηψιὸς τοῦ καπετάνιου τους. Βέβαια ναύτης σὰν καὶ τοὺς ἄλλους εἶταν, μὰ τούτῃ του ἡ συγγένεια τὸν ἔκανε τὸ στόχο κάθε κακολογίας καὶ ἀγανάκτησης ἐναντίαν στὸν ἀφεντικό.

— Νὰ πεθαίνης στὸ στόκολο ταῖζοντας τὴς φωτιές, λέει σὲ μένα κάποιος μελαψὸς τριαντάρης, ποὺμοιάζει γιὰ

θερμαστής, καὶ νὰ σὲ θρέφουν χειρότερα κι' ἀπὸ σκύλο. Κοίταξε πῶς καταντάμε! καὶ μούδειξε τὸ στραγγισμένο τοῦ πρόσωπο, ὅπου τὰ μαῦρα τοῦ μάτια γυαλίζανε.

— Μὰ τί; καὶ στυφάδο φάγαμε! λέει ὁ ἄλλος.

— Ἀμ' δέ! τρεῖς ἡμέρες ἀπ' τὴ μέρα ποὺ μπαρκάραμε, ὅσο εἴμαστε στὰ νερὰ τῆς Ἑλλάδας καλοτρῶγαμε.

— Καλὰ, δὲ σὲ βαστοῦσε κανεὶς μὲ τὸ στανιό.

— Ποῦ νὰ πάω; Ἄς εἴμαστε στὴν Ἑλλάδα καὶ σούλεγα ἂν καθόμουνα.

Ὁ ἀνηψιὸς λέει πῶς στὸ κάτω-κάτω κι' αὐτὸς δὲν εἶταν παρὰ σκέτος ναύτης.

— Ὁχι, μὰ ποὺ θέλεις νὰ τοὺς υπερασπίζου, ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος κι' ἡ συζήτηση τελειώνει.

Ὁ κύρ Στέλιος σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ μ' ἀνιστορεῖ τὰ δικά του: Εἶν' ἔξη πεντάρης, πενήντα χρόνια τὸν τρῶν οἱ θάλασσες. Τώρα εἶναι τρίτος μηχανικός. Εἶναι γερὸς καὶ δὲ λογαριάζει νὰ μείνῃ ἀκόμα στὸ νησί: θὰ ξαναμπαρκάρει. Κι' ἂν σὲ κανένα χρόνο πᾶνε καλὰ οἱ δουλειές τοῦ μικροῦ τοῦ γιοῦ στὴ Μαρσάλλια, θὰ πάει νὰνοῖξουνε μαζί καφφενεῖο.

Τὸ βραδάκι ἀνέβηκα στὸ καμπόυνη. Βρῆκα τὸν ἐμπορευόμενο καὶ τοὺς δικούς του. Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ὁ ἔμπορος ἀκουμποῦσε τᾶριστερό του πόδι σὲ μιὰ κουλούρα σχοινιά, κουνοῦσε τὸ δεξί του χέρι καὶ ρητόρευσε μὲ στόμφο:

Θὰ βρισκόταν μὲ τὸν ἀντίδικο σὲ κανένα καφφενεῖο τοῦ τόπου τους: ὅζταν πολλὲς κόσμος ἐκεῖ θ' ἀνέβαινε τότε σ' ἕνα καρέγλι καὶ θὰ τότε ρεζίλευε δημοσίᾳ.

Τ' ἀγοράκι τῆς προσφυγίνας ἀνέβηκε στὸ καμπόυνη σέρνοντας σὰν παντούφλες κάτι παλιοπάπουτσα ποὺ τοὺς εἶχαν ἀφαιρέσει τὸ πίσω μέρος.

Τοῦδωσα μισὸ πορτοκάλι καὶ τὸ ρώτησα τὸνομά του. Μ' εὐχαρίστησε καὶ μοῦπε πῶς τὸ λέν Ἰορδάνη.

Ἡ μπουντάσα ἀπλωνόταν ὁλόενα στὸ πέλαγο, μὰ νοτινὰ ἕνα δυὸ μαῦρα σύννεφα φάνηκαν στὸν ὀρίζοντα.

Τὸ χειμῶνα μιὰ μπουντάσα κάλμα, ἕκατὸ τὰ ἕκατὸ γυρίζει σὲ γερὴ νοτιὰ.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ ψήφησα, μὰ ὅσο βράδιαζε, τὰ σύννεφα ἀρχίζανε ν' ἀνηφορίζουν μαῦρα καὶ φορτωμένα. Ὁ σορόκος ἄρχισε νὰ φυσᾷ. Οἱ ἐπιβάτες συμαζεῦνται στὸ ὑπόστρωμα, ὅπου τώρα ἡ πρυμνὰ πόρτα τοῦ μπάξει πρὸς τσουχερό.

Ἡ προσφυγίνα καὶ τὰ παιδιά τῆς κουκουλωθήκαν μ' ὅ,τι παλισκούρελο εἶχανε καὶ ζαρῶσανε στὴ γωνιά τους. Κάθουμι καὶ τὰ λέω μὲ τὸν κύρ Στέλιο.

Νύχτωσε γιὰ καλὰ. Τὸ φεγγάρι

εἶναι τυλιγμένο στὰ σύννεφα καὶ στὸ πέλαγο ἀπλώνεται μαυρίλα.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ βοριά βροχάρη κι' ἀπὸ σοροκάδα νύχτα, μοῦ λέει ὁ κύρ Στέλιος καὶ χαμογελάει. Βέβαια τούτῃ δῶ ἡ φουρτούνα δὲν εἶναι καὶ μεγάλο πρᾶμμα. Σὲ καμμιὰ ὥρα μάλιστα θὰ στρίψουμε τὸν κάβο καὶ δὲ θὰ μὰς βρῖσκη ὁ καιρὸς.

Ἔτσι κι' ἐγίνε.

Τὰ χαράμματα πιάσαμε σὲ μιὰ σκάλα, ποὺ βρίσκεται στὸ ἴδιο νησί μ' αὐτὴν ποὺ πῆγαίνα. Ἡ διαφορὰ εἶναι πῶς τούτῃ δῶ εἶχε καλὸ φυσικὸ λιμάνι κι' ἡ ἄλλη δὲν εἶχε. Ἀκόμα τούτῃ εἶτανε στὰ βορινὰ τοῦ νησιοῦ κι' οἱ νοτινοὶ καιροὶ δὲν τὴν πείραζαν: τάντι-θετο ἡ ἄλλη.

Τὰ συλλογίζουμι δλα τούτα κι' ἀνεβαίνω στὴ γέφυρα. Βρίσκω τὸν ἴδιο τὸν Πρῶτο.

Τοῦ λέω πῶς ὁ σορόκος εἶναι φρέσκος καὶ πῶς ἂν ὑπάρχη φόβος νὰ μὴν πιάσωμε στὴν ἄλλη σκάλα, νάδωκα σὲ τούτῃ.

— Ἀ μπά, θὰ πιάσωμε, μ' ἀποκρίνεται καὶ γυρίζει ἄλλου τὰ μούτρα.

Εἰκινῆσαμε. Ὁ καιρὸς εἶναι ὁ ἴδιος μὰ ἐδῶ δὲν ἔπιανε καὶ δὲν εἶχαμε θαλασσοταραχὴ. Μιὰ λουρίδα γαλάζιο φάνηκε γιὰ λίγο στὸν οὐρανὸ καὶ χάθηκε γρήγορα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΣΤΗ ΦΤΩΧΗ ΚΛΙΝΗ...

Στὴ φτωχὴ κλινὴ
ὁ χάρος κλίνει
μάτια γλυκά.

Τὸρφανὸ κλαίει
καὶ λόγια λέει
σπαραχτικά.

Ἡ μάνα πλάϊ
χαμογελάει
βουβή, νεκρή,

χωρὶς λυχνάρι,
στὸ μαξιλάρι,
χωρὶς κερί.

Χλωμὴ σελήνη
οἶδε στὴν κλινὴ
τὸ φῶς σου σὺ!

Νὰ δῇ τὰ χεῖλη
κι' ὡς κάθε δέλι
νὰ τὰσπαστῇ.

Ρίξε μιὰ ἀχτίδα
καὶ σὰν ἐλπίδα,
στὴ σκοτεινὴ

τὴν καμαρούλα,
ἀπ' τὴ μαννούλα
ὅδ τοῦ φανῇ.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΗ

Αγαπητοί μου,

ΑΥΤΟΝ τὸν καιρὸ, ὁ μικρὸς γιῶς κάποιου φίλου μου βρέθηκε σὲ μιὰ μεγάλη ἀμυχανία. Ὁ καθηγητὴς τοῦ τοῦ ἔδωκε μιὰν ἐκθεση γιὰ τὴν Ἀνοιξή κι' αὐτὸς—φαντασθῆτε!—δὲν ἤξερε τί νὰ γράφῃ. Ἐζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ πατέρα του, κι' ὁ πατέρας του περιορίστηκε νὰ τοῦ δείξῃ ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔξω... Ρώτησε τὴ μητέρα του, κι' αὐτὴ ἀπόρησε μὲ θυμὸ: «Μὰ, καίμενε, γιὰ τὴν Ἀνοιξή θέλεις νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ; δὲν τὴ βλέπεις;» Κι' ἀπελπισμένος, ὁ μικρὸς σκέφτηκε νάρθῃ σὲ μένα. Μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλ' αὐτὰ καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν βγάλω ἀπ' τὴν ἀμυχανία.

—Μὰ τί θέλεις τώρα; τὸν ρώτησα. Νὰ σοῦ γράψω ἐγὼ μιὰν ἐκθεση καὶ νὰ τὴν ἀντιγράψῃς; Ἡ νὰ σοῦ ὑπαγορέψω;

—Ὁχι, ὄχι! μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ τρομο. Ὁ καθηγητὴς θὰ τὸ καταλάβει. Ὅπως τὴν ἔπαθα μιὰ φορά ποῦ μοῦ τὴν ἔγραψε ὁ ξάδερφός μου. Κι' ἀντὶ γιὰ βαθμὸ, ὁ καθηγητὴς ἐσημείωσε: «Ἀλλοτε νὰ ἐργάζεσαι μόνος σου».

—Τότε λοιπόν;

—Ἐξέρω κι' ἐγὼ;.. Μόνος μου δὲν θὰ μπορέσω...

Κι' ἡ ἀμυχανία μεγάλωνε. Ὁ μικρὸς σουλατσάριζε στὸ γραφεῖο μου ἀμίλητος, φουσοῦσε καὶ κάθε τόσο σταματοῦσε στὸ παράθυρο κι' ἔδλεπε ἔξω, ψηλά, σὰ νὰ ζητοῦσε τώρα βοήθεια τί ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

—Ἀ, μπράβο, καλὰ τὸ σκέφτηκες, τοῦ εἶπα μιὰ στιγμὴ. Ὁ οὐρανὸς πραγματικῶς μπορεῖ νὰ σὲ βοηθήσῃ. Γιὰ ἰδέες τὸν ἔμορφος ποῦ εἶναι! Ἀλήθεια;

Σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ψιθύρισε:

—Σπουδαῖο πρᾶγμα, ὁ οὐρανός!..

—Τότε κοίταξε πὶδ κάτω. Ἰδέες τί ὠραία ποῦ εἶναι τώρα ἡ γῆ!..

—Ὅπως εἶναι πάντα, ψιθύρισε πάλι ὁ μικρὸς ἀπαθέστατα.

—Μ' ἀλήθεια, ἀπόρησα, ἐσὺ δὲ βλέπεις τίποτα τώρα τὴν ἀνοιξή στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ;

—Τίποτα! μοῦ ἀποκρίθηκε. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...

—Πῶς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια; Ἔτσι λοιπὸν εἶναι ὁ οὐρανὸς καὶ τὸ χειμῶνα; Ἔτσι εἶναι τὰ δέντρα, εἰ θάμνοι, ἡ χλόη, καὶ τὸ φθινόπωρο;

—Ἐ, ὄχι βέβαια. Μ' αὐτὸ τὸ ξέρουμε. Τὴν ἀνοιξή φεύγουν τὰ σύννεφα, καθαρίζεται ὁ οὐρανός, ψηλώνει ὁ ἥλιος καὶ πρασινίζουν τὰ φυτὰ. Μὰ, σὰς παρακαλῶ, αὐτὰ δὲν γίνονται κάθε χρόνον; Τί τὸ ἔκτακτο; Γι' αὐτὸ εἶπα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.

—Καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ γράψῃς τὴν ἐκθεσή σου, ἔ;

—Μὰ βέβαια! Τέτοια πράγματα νὰ γράψω ποῦ τὰ ξέρουν καὶ τὰ μωρὰ παιδιά;

—Ἔστω. Αὐτὰ τὰ πράγματα ὅμως δὲν σοῦ κάνουν σένα ἐντύπωση;

—Τί ἐντύπωση; Μήπως βλέπω κανένα θαῦμα;

—Τὴν ἀνοιξή λοιπὸν δὲν αἰσθάνεσαι τίποτα;

—Τίποτα!

—Νᾶ, νᾶ, τὰ χελιδόνια!.. Ἰδέες τα!.. Ὅταν πρωτοδῆλψῃ, τὸ Μάρτη, τὸ πρῶτο χελιδόνι, δὲ χαίρεισαι;

—Καὶ τί ἔχω νὰ κάμω ἐγὼ μὲ τὰ χελιδόνια;

—Μὰ ἔχουν νὰ κάμουν οἱ ποιηταί; Κι' ὅμως τὰ ἐξυμνοῦν μὲ τὰ καλύτερά τους τραγούδια!

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι ποιητής!

—Τί θὰ πῇ δὲν εἶσαι ποιητής;

—Ἐπειδὴ τάχα δὲν γράφεις στίχους; Κάθε ἄνθρωπος ποῦ βλέπει, ποῦ αἰσθάνεται, εἶναι ποιητής. Καὶ γίνεται περισσότερο τώρα τὴν ἀνοιξή.

—Ἐγὼ ὄχι!

—Ἡ ἀνοιξή λοιπὸν δὲν σοῦ δίνει καμμιά συγκίνηση;

—Καμμιά!

—Κρίμα! Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσης νὰ γράψῃς τὴν ἐκθεσή σου.

—Μ' αὐτὸ σὰς λέω κι' ἐγὼ.

—Γιὰ στάσου ὅμως. Ὅταν δὲν εἶναι κανεὶς ποιητής, εἶναι... πεζός. Κι' ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ αἰσθάνεται πάντα, μπορεῖ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ξέρῃ. Γράψε λοιπὸν πεζά, ἀπλά, ὅσα ξέρεις γιὰ τὴν Ἀνοιξή, καὶ τελειώνει.

—Μὰ δὲν ξέρω τίποτα!

—Δὲν εἶναι δυνατό; ξέρεις καὶ πολλά. Γιὰ πὲς μου, πῶς, γιατί γίνεται Ἀνοιξή;

—Μὰ... καθὼς γυρίζει ἡ Γῆ γύρω στὸν ἥλιο, φτάνει αὐτὴ τὴν ἐποχὴ σένα σημεῖο...

—Ναί, ναί, ὦραϊν, προχώρει...

Καὶ προχωρώντας, ὁ μικρὸς μοῦ ἐξήγησε πῶς γίνεται ἡ Ἀνοιξή. Μοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἰσημερία, γιὰ τὴν ὑψώση τῆς θερμοκρασίας καὶ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα ποῦ φέρνει στὴ βλάστηση τῆς γῆς. Μοῦ εἶπε γιὰ τὰ χιόνια ποῦ λιώνουν, γιὰ τὴ χλόη ποῦ φυτρώνει, γιὰ τὰ δέντρα ποῦ πετοῦν φύλλα καὶ ἀνθῇ. Μοῦ εἶπε ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ πουλιά ποῦ γυρίζουν, νὰ χτείσουν τίς φωλιές τους καὶ νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι τους ἔδω. Ὅλα τὰ ἤξερε. Κι' ἄς εἶλεγε πῶς δὲν ξέρει τίποτα.

—Νὰ λοιπὸν, τοῦ εἶπα, γράψε ὅλα αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπες κι' ἡ ἐκθεσή σου ἔγινε.

Μ' ἐκοίταζε μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπορία:

—Αὐτὰ νὰ γράψω; Μὰ τί θὰ βγῇ; Τὰ ἔχουν ὅλα τὰ βιβλία!

—Ναί, μὰ ἐσὺ θὰ τὰ γράψῃς ἀλλοιῶτα.

—Πῶς ἀλλοιῶτα; Μὰ μπορῶ, σὰς παρακαλῶ, νὰ γράψω τοῦ κεφαλιοῦ μου; Νὰ πῶ π: χι πῶς ἡ κλίσση τῆς Γῆς εἶναι εἰκοσιεφτά μοῖρες κι' ὄχι εἰκοσιτρεῖς καὶ μισή; πῶς ὁ γύρος τῆς γίνεταί σὲ πεντακόσιες ἡμέρες κι' ὄχι σὲ τρακόσιες ἐξηνταπέντε; πῶς κάθε ἐποχὴ διαρκεῖ πέντε μῆνες κι' ὄχι τρεῖς; Ἔτσι, ὅπως τᾶχουν τὰ βιβλία θὰ τὰ γράψω κι' ἐγὼ. Λοιπὸν τί τὸ ὀφελος; Ὁ καθηγητὴς θὰ μοῦ σημειώσῃ πάλι νὰ ἐργάζομαι μόνος μου.

Τοῦ ἔδωσα νὰ καταλάβῃ: ὄχι ἄλλα, ὄχι τοῦ κεφαλιοῦ του' τὰ ἴδια πράγματα θὰ ἔγραφε, τὰ σωστά. Ἀλλὰ μὲ ἄλλον τρόπο, μὲ δική του φράση, μὲ δικό του ὕφος, μὲ δικό του εἰρμό.

Τοῦφερα καὶ μερικά παραδείγματα, γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα τί ἐννοοῦσα. Ἐπεισθῆκε τελοσπάντων κι' ἔφυγε γιὰ νὰ γράψῃ μιὰ ἐκθεση ὅπως τοῦ εἶχα πῇ. Ἀλλ' ἄμα ἔφυγε, σκέφθηκα πῶς τὸ παιδί εἶχε δικίον:

Τὴ στιγμὴ ποῦ ἡ Ἀνοιξή δὲν τοῦκανε καμμιά ἐντύπωση, τὴ στιγμὴ ποῦ δὲν αἰσθάνετο τίποτα, δὲν μποροῦσε νὰ γράψῃ τίποτα! Δὲν εἶναι ἀλήθεια πῶς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἢ γίνονται ποιηταί! Νὰ ποῦ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ποῦ ἡ Ἀνοιξή τοὺς ἀφίνει ἐντελῶς ἀσυγκίνητους, γιατί δὲν βλέπουν σ' αὐτὴ «κανένα θαῦμα», παρὰ ἐν' ἀπλούστατο, φυσικότητα καὶ συνηθισμένο φαινόμενο, ποῦ παρουσιάζεται ταχτικά κάθε χρόνο, τὸ ἴδιο, ἀπαράλλαχτο, ἀναλλοίωτο...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Μόνον ὁ Τζάκ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τρέξῃ. Ἐκανε τὸν κουρασμένο. Ὁ Σαίτ τὸν ἔδλεπε καὶ τὸν καλοῦσε μὲ φωνὲς καὶ μὲ γνεψίματα. Μὰ τοῦ κάκου. Ἡ ἀπόσταση τοῦ Τζάκ ἀπὸ τοὺς ἄλλους μεγάλωνε ὁλοένα.

Εἶχε μείνει πολὺ πίσω καὶ παραδοκῶς τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸ στρίψῃ...

Στὴν εἴσοδο τῶν Ἡλυσίων, ὁ Σαίτ γύρισε ἀκόμα μιὰ φορά, σηκώνοντας καὶ κουνώντας τὰ μακριὰ του μπράτσα. Ἀλλὰ εὐθὺς τάφησε νὰ ξαναπέσουν μὲ κατὰπληξή καὶ τρέμο.

Δὲν εἶδε πίσω του τὸν Τζάκ.

Αὐτὴ τὴν φορά, ὁ μικρὸς εἶχε χαθεῖ.

Ζ'.

Νυκτερινὴ πορεία

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔτρεξε. Δὲν ἤθελε νὰ φαίνεται σὰ δραπετῆς. Ἀπεναντίας, πῆγαινε μὲ βῆμα ἀργὸ κι' ἀδιάφορο.

μόνον ποῦ πρόσχε μὲ τρόπο καὶ πίσω του, ἔτοιμος νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ἀλλὰ ὅσο πλησίαζε στὸ βουλευτάρτο Ὁσάν, μιὰ τρελὴ ἐπιθυμία νὰ τρέξῃ τὸν ἐσπρωχνε μπροστά, τὰ ποδαράκια του ἀνοίγαν πολὺ χωρὶς νὰ θέλῃ κι' ἡ ἀνυπομονησία του μεγάλωνε ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ἀνησυχία.

Τὶ θάδρισκε στὸ βουλευτάρτο; Ἴσως τὸ σπῆτι κλειστό. Κι' ἂν ὁ Χίρς κι' ὁ Λαμπασσέντρ γελάστηκαν; ἂν ἡ μητέρα του δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα ἀπ' τὸ ταξίδι; τί θὰ γινόταν; «Ὁ, οὔτε ἰδέα νὰ γυρίσῃ στὸ Γυμνάσιον ὕστερ' ἀπὸ ἓνα τέτοιο κίνημα! Θάτρωγε ἔξω, θάρρῶσταινε καὶ θὰ πέθαινε κι' αὐτὸς σαν τὸ Μαντού...»

«Ἐδῶ εἶναι!» συλλογίστηκε μὲ μεγάλη χαρὰ, καθὼς εἶδε ἀπὸ μακριὰ ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ ἀνοιχτά καὶ τὴν πόρτα διάπλατη. Ἐτρεξε. Ἀλλ' ἄμα πλησίασε, ἡ ὄψη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ φάνηκε ἀλλοιωτικὴ, ἀσυνέθιστη.

Ἐνα σωρὸ ἄνθρωποι μπαινόδαβαιναν. Κατέβαζαν ἐπιπλα, πολυθρόνες, καναπέδες, κονσόλες. Ἐνας καθρέφτης μὲ χρυσὴ κορνίζα ἀκουμποῦσε στὸν τοῖχο τῆς εἰσόδου κι' ἄλλα πράγματα διαφορά, — βάζα, ζαρντινιέρες, ἓνας μικρὸς κρυστάλλινος πολυέλαιος, — ἦταν σωριασμένα ἀνάκατα ἐκεῖ-χάμω. Κυρίες μὲ πλούσιες φορεσιὲς ἀνεδοκατέβαιναν τὴ μαρμαρένια σκάλα, μαζί μὲ βασιτάζους ποῦ ὅλο κατέβαζαν ἐπιπλα.

Ὁ Τζάκ ἀνέδραξε μ' ὅλο ἐκεῖνον τὸν κόσμον καὶ βρήκε τὸ σπῆτι ξεσηκωμένο, ἀγνώριστο. Οἱ ἐπισκέπτες ἀνοίγαν ἄδεια συρτάρια, κουνούσαν καρέκλες καὶ πολυθρόνες γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν εἶναι γερές, κοίταζαν γύρω τους μὲ αὐθάδικο ὕφος καὶ μιὰ κυρία, χωρὶς νὰ βγάλῃ τὰ γάντια τῆς, χτυποῦσε γιὰ δοκιμὴ τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου.

Κι' ἡ μητέρα του, ποῦ ἦταν;

Δοκίμασε νὰ μῆθ' στὸ σαλόνι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ἀπὸ τὸν κόσμον ποῦ στεκόταν ἐκεῖ καὶ κοίταζε κάτι τι πρὸς τὸ βάθος. Κοντὸς ὁ Τζάκ, δὲν ἔφτανε νὰ ἰδῇ κι' αὐτὸς ἀκούγε ὅμως ποῦ φώναζαν ἀριθμοὺς καὶ τὸν ξερὸ κρότο ἐνὸς σφυριοῦ ποῦ χτυποῦσε ἓνα τραπέζι.

—Ἐνα κρεδατάκι παιδιοῦ, ἐπί-χρυσον, μὲ κουνουπιέρα!

Κι' ὁ Τζάκ εἶδε νὰ περνᾷ, σὲ χέρια βασιτάζων, τὴρώατο του κρεδατάκι! Τοῦ ἤρθε νὰ φωνάξῃ: «Εἶναι δικό μου! ποῦ τὸ πάτε;» Ἀλλὰ ντράπηκε. Καὶ ἄρχισε νὰ γυρίξῃ ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα, ζητώντας τὴν μητέρα του.

Παντοῦ κόσμος, συνωστισμός, ἀναστάτωση. Κι' ἡ μητέρα του ποῦθενά...

Ἀξαφνὰ, περνώντας, αἰσθάνθηκε νὰ τὸν πιάσουν ἀπὸ τὸ μπράτσο:

—Πῶς, κύριε Τζάκ; δὲν εἴσαστε πιά στὸ σχολεῖο;

Ἦταν ἡ Κωσταντίνα, ἡ καμαριέρα τῆς μητέρας του, καλοντυμένη, καλοχτενισμένη, κατακόκκινη, πολυάσχολη καὶ σοβαρή.

—Ποῦ εἶναι ἡ μαμμά; τὴ ρώτησε σιγὰ ὁ μικρὸς ἔτοιμος νὰ κλάψῃ.

—Ἡ μαμμά σας δὲν εἶν' ἐδῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Κωσταντίνα ποῦ τὴ συγκίνησε βαθιὰ ἡ λύπη κι' ἡ ἀγωνία τοῦ παιδιοῦ.

—Καὶ ποῦ εἶναι; Τί γίνετ' ἐδῶ; Τί θέλει ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος;

—Ἦρθε γιὰ τὴν διμιοπρασία... Μὰ μὴ στέκεστε ἐδῶ, κύριε Τζάκ. Πάμε καλύτερα κάτ'ω στὴν κουζίνα. Εἶναι κι' οἱ ἄλλοι... Θὰ μιλήσουμε πὶδ ἡ συχα, ἐκεῖ.

Ἦταν μεγάλη συνάθροιση στὸ ὑπόγειον. Ὁ Ἀδγουστής, ἡ μαγείρισσα κι' ἄλλα δουρικὰ τῆς γειτονίας ἔτρωγαν κι' ἔπιναν γύρω στὸ ἴδιο ἐκεῖνο τραπέζι, ὅπου μιὰ φορά εἶχε κριθεῖ ἡ τύχη τοῦ Τζάκ. Τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ χαρὰ, μὲ γλυκὲς λόγια καὶ μὲ χάδια. Ἀπὸ φόβον ὅμως μὴν τὸν ξαναγυρίσουν στὸ Γυμνάσιον, ὁ μικρὸς δὲν τοὺς εἶπε πῶς τῷχε σκάσει, παρὰ πῶς πῆρε ἄδεια νὰ πεταχθῇ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν γύρισε ἀπ' τὸ ταξίδι ἡ μητέρα του.

—Ὁχι, κύριε Τζάκ, δὲν γύρισε ἀκόμα...

—Ἐξέρτε ποτε θὰ γυρίσῃ;..

—Ναί... ὄχι... δηλαδή... ..

—Μὰ ποῦ εἶναι τώρα;.. Πῶς λέγεται ὁ τόπος ποῦ βρισκεταί;..

Στὴν ἀρχὴ τὰ μάσησεν. Ἐπειτα ὅμως ἡ Κωσταντίνα ἀποφάσισε νὰ τοῦ πῇ. Γιατὶ ἐπιτέλους νὰ μὴν ξέρῃ τὸ καίμενον τὸ παιδί ποῦ βρισκόταν ἡ μητέρα του;

Λοιπὸν ναί, ἦταν τώρα σ' ἓνα χωριό, κοντὰ στὸ Παρίσι, σ' ἓνα χωριὸ ποῦ τὸ ἔλεγον Ἐτιόλ.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

Ἦταν ἡ Κωσταντίνα, ἡ καμαριέρα τῆς μητέρας του, καλοντυμένη, καλοχτενισμένη, κατακόκκινη, πολυάσχολη καὶ σοβαρή.

—Ποῦ εἶναι ἡ μαμμά; τὴ ρώτησε σιγὰ ὁ μικρὸς ἔτοιμος νὰ κλάψῃ.

—Ἡ μαμμά σας δὲν εἶν' ἐδῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Κωσταντίνα ποῦ τὴ συγκίνησε βαθιὰ ἡ λύπη κι' ἡ ἀγωνία τοῦ παιδιοῦ.

—Καὶ ποῦ εἶναι; Τί γίνετ' ἐδῶ; Τί θέλει ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος;

—Ἦρθε γιὰ τὴν διμιοπρασία... Μὰ μὴ στέκεστε ἐδῶ, κύριε Τζάκ. Πάμε καλύτερα κάτ'ω στὴν κουζίνα. Εἶναι κι' οἱ ἄλλοι... Θὰ μιλήσουμε πὶδ ἡ συχα, ἐκεῖ.

Ἦταν μεγάλη συνάθροιση στὸ ὑπόγειον. Ὁ Ἀδγουστής, ἡ μαγείρισσα κι' ἄλλα δουρικὰ τῆς γειτονίας ἔτρωγαν κι' ἔπιναν γύρω στὸ ἴδιο ἐκεῖνο τραπέζι, ὅπου μιὰ φορά εἶχε κριθεῖ ἡ τύχη τοῦ Τζάκ. Τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ χαρὰ, μὲ γλυκὲς λόγια καὶ μὲ χάδια. Ἀπὸ φόβον ὅμως μὴν τὸν ξαναγυρίσουν στὸ Γυμνάσιον, ὁ μικρὸς δὲν τοὺς εἶπε πῶς τῷχε σκάσει, παρὰ πῶς πῆρε ἄδεια νὰ πεταχθῇ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν γύρισε ἀπ' τὸ ταξίδι ἡ μητέρα του.

—Ὁχι, κύριε Τζάκ, δὲν γύρισε ἀκόμα...

—Ἐξέρτε ποτε θὰ γυρίσῃ;..

—Ναί... ὄχι... δηλαδή... ..

—Μὰ ποῦ εἶναι τώρα;.. Πῶς λέγεται ὁ τόπος ποῦ βρισκεταί;..

Στὴν ἀρχὴ τὰ μάσησεν. Ἐπειτα ὅμως ἡ Κωσταντίνα ἀποφάσισε νὰ τοῦ πῇ. Γιατὶ ἐπιτέλους νὰ μὴν ξέρῃ τὸ καίμενον τὸ παιδί ποῦ βρισκόταν ἡ μητέρα του;

Λοιπὸν ναί, ἦταν τώρα σ' ἓνα χωριό, κοντὰ στὸ Παρίσι, σ' ἓνα χωριὸ ποῦ τὸ ἔλεγον Ἐτιόλ.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... Ἐτιόλ... εἶπε πολλὰς φορές ὁ Τζάκ, σὰ νᾶθελε νὰ καρφώσῃ τὸνομα στὸ νοῦ του.

—

αὐτὸς δὲ Σύλλογος πρὸς σχεδιάζετα μὲ τὸν Ταρξάν) Πολύβιον (ἐδνομαί περ-
ραστὶνὰ νὰ ποὺ σταλῇ) Διαβολε-
μένο Ροδιτάνι (ἐστὶν αὐτὸς ἐν οὐρανῷ νὰ
παύσων αὐτοὶ οἱ σαιμοὶ ἢ τοὺλχι-
στο νὰ μὴ δυνάμωσιν) τί λέγουσι οἱ
ναυλόγοι σὺν ;) Π. Ψ. (ἡ καλὺτα-
ρη μεταφράση τῶν «Θέλων» εἶναι
ἡ πρώτη τοῦ Σκυλλίτου «Κ. Β.»
μπορεῖς νὰγοράσῃς χρυσόδετο ἀπὸ
τὴν Ἀμερικὴν τὴν τοῦ περικυκλῶν δὲν
Εἶρος κανένας) Ἐρμῆν τῆς Ἀν-
δρου («Παῖδ. Θέλτρον» ἐστὶν αὐτὸς)
Κρινάκι (τὸ ἐστὶν αὐτὸς) Μιμίαν
Σεφερόλη (ἐστὶν αὐτὸς, ἀνταρστω-
γαλῶν καὶ περὶ μέν) Μιχαήλ Φι-
λιανὸν (ἐστὶν αὐτὸς, ἀνταρστω-
γαλῶν) Ἀνοικτόκαρδον (χαίρει πολὺ
τοῦ ἐστὶν αὐτὸς 2 τόμους Παῖδ.
Θεῶν) Ἀερὰκι τοῦ Βουνού
(οἱ εὐχαριστῶν πολλοί, καθὼς καὶ
τοὺς φίλους σου, γιὰ τὴν ποιο-
βουλία τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ τοῦ «Νέ-
λγουν» ἐμπρὸς λοιπὸν, νὰ σὺς ἴδῃ)
Ρογήρον (αὐτὸς ἐστὶν ἐν στέλλονται
ἐπὶ ἀπλοῦ γάρτῳ διέβασε τὸν Ὀ-
δὴν) Βιολέτταν τοῦ Βουνού
(ἐστὶν αὐτὸς, δεκτὰ) Ἀερὰκι τῆς
Πόλης (σοὺ τὸ ἐγὼν γὰρ καὶ
πολλοὶ γιὰ τὴν γνωριμία καὶ ἐλπίζω
νὰ μοὺ γράψῃς συχνά) Στυλιανὸν
Ἀστρινὸν κ.λ. κτλ.
Ζωὴν Βελισσαρότου, Συρ-
νωτάκι (ἐστὶν αὐτὸς, εὐχαριστῶν)
Μαρίαν Παρασκευαΐδην, Δυκό-
σκυλον, Κοκκινόσκυλον, Νιό-
βην, Ἀγριοπούλου, Σ. Α. Βα-
ρελτζίδην, Εὐδωνάκι (ἐστὶν αὐτὸς)
Ἐπαμ. Κορτογιάννην, Αἰμα-
τοβ. Δέξαν, Εὐδωνάκι, Ἐλε-
θερο Πουλί, Τζοκόνταν, Πόου
Δάκρυ, Ἦραν, Κόρην τοῦ Βυ-
ζαντίου, Φιρφοῖκον, Παιγι-
πασσαν τῆς Ὀλλανδίας, Πολύ-
βιον, Μικρόν Καλλιτέχνην (Παῖδ.
Πνεύματα καὶ κομμάτια σὺν διὰ
τὴν Σ. Σ. Σ. ἔλαβα καὶ θὰ τὰ δια-
δίσκω μὲ τὴν εἰσαίν των.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 225 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 10 Ἰουνίου]

281. Δεξιόγραφος

Σύμφωνο, ῥημα καὶ φωνῆν
Τὰ γράφω ὅλα σὴ γράμμη
Καὶ χώρα σὴν Μικρὰν Ἀσίαν
Κατασκευάζω σὴ σινυή.

Μυστηριώδης Ἰαπεύς

282. Στοιχειόγραφος

Ὅταν εἶμαι μὲ κεφάλι,
Στὸ κεφάλι κατοικῶ
Καὶ χωρὶς κεφάλι, πάλι
Στὸ κεφάλι εἶμαι διπλό.

Αἰσθηματικὸς Συνθέτης

283. Μεταγραμματισμός

Βγάλε ΧΙ καὶ βάλε Μι
Καὶ θὰ ἴδῃς σὲ μὴ σιγῇ
Τοῦ γλυκοῦ νεροῦ τὸ ψάρι
Γλύκα περισσὴ νὰ πῶς.

Κοινὸς Ν. Ποιητὴς

284. Ἀσπὴρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Πέρος βασιλεύς καθέστις ἰχθύς
διαγωνίως πτηγὸν καὶ ποταμὸς
τῆς Ἑλλάδος.

Γλυκὸ Χαμόγελο

285. Αἶνιγμα

Στέκομαι ὅταν στέκεσαι,
Κινεῖμαι ὅταν κινεῖσαι
Καὶ νὰ βοῇ εἰς ἄδύνατον
Ὅπου καὶ σὺ δὲν εἶσαι.

Πιόβγαλτη

286. Κρυπτογραφικόν

123452678 = Θαλασσοπόρος.
2334578 = Κάτοικος τούρανου.
32178 = Μυστήριον.
45528 = Κράτος.
52378 = Ζῶν.
62678 = Ἀνθοπαρίον.
76712 = Μέρος τοῦ λόγου.
82178 = Νῆσος.

Μηολόγη

287-291. Πτερωτὸν Γράμμα

Φυτὸν ἰσώδες — Ἀσθένεια τῶν
παιδίων — Δένδρον — Λογεῖον ὕλι-
νον — Γυνή τῆς Π. Διαθήκης.

Ὅλοι αὐταὶ αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ
πέντε γράμματα. Ἐν ἑξ αὐτῶν,
τὸ πτερωτὸν, ἀπαντᾷ ἀπὸς εἰς
ἐκείτην καὶ εἶναι ἄρχισον τῆς
πρώτης, δευτέρου τῆς δευτέρας,
τρίτου τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς.

Ἐάνθρωπος

292. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων ὅποτε-
λοῦν ἀρχαῖον θεόν :

1. Μοῦσα 2. Ἀρχιερεὺς 3.
Ὅσος τῆς Βαλκανικῆς 4. Μεγα-
λόνησος 5. Μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰ-
γαίου.

Φιρὴ Ι. Σταυροπούλου

293. Γρίφος

ον 2 ον 8 8 8 8
ον 9 ον 8 8 8 8

Διαβολεμένο Ροδιτάνι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

294. Sans Voyelles

ls-bns empts-fut-ls-bns-ms
Αἰανός

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 4

42. Θερεῖον, (θῆς, ἴον). — 43.
Ἰανδ-σανδ-φανός. — 44. Μέγαρο-
Μέγαρο. — 45. Παῦλος-αὐλός. —
46. Ὑλας-ἄλως. — 47-51. Σμί-
λαξ, σαρόδονξ, ἔχιδνα (ἡ ἔχινος),
μηλωτή, γῆς (ἡ γῆς).

52. Ε Β Σ 53-57.
Δ Ε Α Διὰ τοῦ Α
Β Ν Λ ποῖος, πῶ-
Θ Η Σ Ε Ι Ο Ν ρος, πῶ-
Κ Τ Τ λτός, ἰ-
Ι Ι Ι κτός.

58. ΝΙΣ Ἀγαπῶ πολὺ τὴν Δια-
ΠΛΑ πλασιν. (ΝΙΣ υροσ,
ΑΙΔ ΠΛΑτων, ΑΙΔώς,
ΤΗΝ ΤΗΝος, ὙΛΟτόμος,
ΥΛΟ ΠΩποτε, ΑΓΑΡ μέ-
ΠΩΠ μων. — Ἡ ἀνάγνωσις
ΑΓΑ τῆς ἐπιγραφῆς ἐκ τῶν

κάτω, ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν
ἐναλλάξ. — 59. Ἀγάπα τὸν πλῆ-
σιον σου ὡς σεαυτὸν. — 60. Οὐαί
τοῖς ἡττημένοις (οὐ, εἴη, σὺ τί μέ-
νεις). — CIMERON (Chateau-
briand, Cimon, BaCchus, Co-
rme, Tibère, Salomon, Sala-
mine). — 63. La terre est ronde.
(Κατὰ στίχον ἐκ τῶν κάτω.)

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Μὲ τὸ 1ο φύλλο τῆς 5ης Δε-
κεμβρίου ἄρχισε τὸ 48ον ἔτος καὶ
δὲ 33ος τόμος τῆς Β' Περιόδου
τῆς «Διαπλάσεως». Ἐκεῖνοι ποὺ
ἢ συνδρομὴ τῶν ἔληξε, πρέπει
νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Καὶ ὅσοι δὲν
ἔστειλαν ἀκόμη τὸ διηνεκὲς ἔτος
τῆς συνδρομῆς τοῦ 1925, παρα-
ναλοῦνται νὰ τὸ στείλουν μαζί,
σύμφωνα μὲ τὴν δήλωσιν τοῦ
28ου φύλλου.

Ἡ ἰσχὺς δὶων τῶν Ψευδω-
νύμων τοῦ 1925 ἔληξε πλέον.
Ὅσοι θέλουν νὰ ἔχουν τὸ ἴδιον
ψευδώνυμον καὶ κατὰ τὸ 1926,
πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν τὸ
ταχύτερον, ὅτι κατὰ τὸν Κανό-
νισμὸν τὰ μὴ ἀνανεωθέντα ἔτος
τώρα ψευδώνυμα εἶναι ἐλεύθε-
ρα καὶ θὰ τὰ δίδω εἰς ὅποιον
τὰ ζητήσῃ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑξ 10 τὸ πλὸν λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60
λεπτά ἢ λέξις, μὲ πλάνια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 70 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 4.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ'—278)

ἈΘΗΝΑ-ΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΥΜΕ ΓΡΑΜΜΑΤΟ-
ΣΗΜΑ. Σύντασις μὲς (ΚΕΤ'—65).

(ΚΕΤ'—279)

ΓΑΥΚΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ
ΨΑΜΜΙΤΙΚΕ, γιὰ τὸ θάνατον τοῦ προ-
σφιλοῦς σου πατρός, δέξου τὰ μετὰ
δακρύων καὶ πόνου προσφερόμενα συλ-
λυπητήριά μας.

(ΚΕΤ'—280)

Σήμερον μετὰ βαθυτάτου ἄλγους τε-
λοῦμεν τὸ μνημόσυνον τῶν προσφι-
λῶν μας συναγωνιστῶν:
ΠΕΝΤΖΟΥ, ΣΧΟΙΝΑ, ΧΡΥΣΑΦΗ
καὶ... ἐπιφύλασσόμεθα ἐν τῷ ἱερῷ
ναφ τῶν Ταφιστῶν
ΛΕΡΑΚΙ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ
ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

(ΚΕΤ'—281)

Κλαῖον, Μέλισσα, Ροδαλὴ Αἰγούλα,
Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα, χίλια εὐχα-
ριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σὰς. ΘΕΜΙΣ

(ΚΕΤ'—282)

ΓΙΟΥΛΗ ΑΝΘΗ, ΒΡΑΧΕ, ΙΔΑΝΙΣΜΕ, ΝΑΥ-
ΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΥΖΩΝΑΚΙ, ἀνταλλάσσομε
Μ. Μυστικά; (ΚΕΤ'—73). Νὰ περιμε-
νω ; ..

(ΚΕΤ'—283)

Νιόβη, Ἀριστοκρατίσσα, Σμυρνιο-
πούλα, Θέλιμα, Ροζίτα, Ἐστελλα νὰ
περιμένω; Βράζε, Μονάκριβη, ἔλαβα,
θερμὰ εὐχαριστῶ. Αἰλιάνη

(ΚΕΤ'—284)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ
Πρόεδρος: Βελτσεβούλ, Γραμματεὺς:
Ἀερὰκι τοῦ Βουνού, Ταῦτας: Το-
ῖς.

ΤΜΗΜΑΤΑ: Διαγωνισμῶν: Ἀερὰκι
τοῦ Βουνού, Ἀποκαλύψεων: Ἀγροῖος
Πολιμητῆς, Λύσεων: Πέρος Ριοναί.

(ΚΕΤ'—285)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά μέσον Δια-
πλάσεως μὲ κορίτσια 13-15 ἔτων.
Τζοκόντα

(ΚΕΤ'—286)

ΚΥΡΙΑ Γαλλίς, διπλωματούχος, δίδει
μαθήματα Γαλλικῆς εἰς οἰκονομίστας
καὶ δεσποινίδας. Ἐμπαθῆσις ἀρετῆς,
ἀσφαλὴς καὶ σύντομος. Συνιστᾶται θεο-
μὴ καὶ παρ' ἡμῶν. R. D. poste-restante
etrangère, Ἀθήναι.

(ΚΕΤ'—287)

Μαντρώσκου, δέχομαι στέλλε. Δοῖς:
Παναγιώτης Νασούρ, Σόλωνος 68-Α
Ἀθήναι.

(ΚΕΤ'—288)

Γαρόνεια, εὐχαριστῶς δέχομαι. Νὰ
περιμένω μὴ κορίτσια σου γιὰ τὸν
(ΚΕΤ'—221) διαγωνισμὸν μου;

Ἀγριοπούλου

(ΚΕΤ'—289)

Βιολέττα τοῦ Βουνού, Μάρβελ, Μὴ
με Λημονέι, δέξασθε ἀνταλλάξαι
Μ. Μ. κατ' εὐθείαν ; — Ἀγριοπούλου

(ΚΕΤ'—290)

Διαπλάσεως, ὑποψιφίζοντες τὴν ΕΛ-
ΛΗΝΙΚΗΝ ΔΕΞΙΑΝ, δέξαστε τὴν ἀγα-
πὴν σὰς πρὸς τὴν πατρίδα.

(ΚΕΤ'—291)

Σύλλογος ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, Διεύθυνσις μου
Ἑλένη Ρέξ, Χίον.
Πρῶτην ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΕΤ'—292)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ἈΓΝΩΣΤΩΝ.
ΜΕΓΑΣ διαγωνισμὸς κομμικῶν κατ'
τῶν, προθεσμίας δέμητος, συμπε-
τοῦ μονόδρομος. ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΕΚΑ-
Δοῖς: (ΚΕΤ'—235). ἈΦΑΝΕΙΣ, σὺς
κηρύττοντες πόλεμον. Ἐντὸς ὀλίγου
ἀρχίζομεν πρῶ. Τρέμετεσεσε !!!

(ΚΕΤ'—293)

Θέμις, δέχομαι ἀνταλλάξαι Μ. Μ.
Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν κάρτα.

Ἀγριοπούλου

(ΚΕΤ'—294)

ΣΙΑΟΥΕΤΤΑ

ΚΡΙΝΟΔΕΥΚΗ ΝΕΡΑ ΙΔΑ: λεπτὴ, μι-
κροῦλα, ἀφελής, σεμνὴ στὸ ντύσι-
μόν, μὲ ματὰ κομμικίστικα ματάκια, μὲ
δλόμαυρα σκουρὰ μαλλιά, μὲ κοσμέ-
λινα χιλιάνια τοῦ σκοποῦν τὸ χαμῆ-
γelo τῆς εὐτυχίας! ἀπαγγέλει θανάσι-
μους.

(ΚΕΤ'—295)

ΕΛΠΙΣΤΕΣ ΑΓΑΠΗ, σοὶ κηρύττω τὸν
πόλεμον. Ἐμπεδός, Θέλιμα, βοήθησέ
με. Ἐλπίστεις Ἑλληνοπούλες. Μάρβελ,
Ἀγριοβιολέττα, Μαραῖον Γασούταλο,
περιμένω. Κρινόδευκη Νεράδα

(ΚΕΤ'—296)

Ἀφροσπεφῆς 21, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ρο-
δαλὴ Αἰγούλα, Ἑλληνοπούλες Ἀνανεώ-
νησι, Αἰματοβαμμένη Ἀδελφ. Ἀγνή Ψυ-
χούλα, Τριανταφυλλένια, Ἑλληνογέννη-
τη, Ἰδανισμέ, Πόνου Δάκρυ, Σὰς ἐκφύ-
φισα. Ἀνταλλάσσομε τετραδάκια: Δ)
σις! (ΚΕΤ'—284). ΚΑΛΙΡΗ

(ΚΕΤ'—297)

ΦΑΡΑΩΣ

Κρινόδευκη Νεράδα, τί κάρτα νὰ εἶναι
στὸν Βόλο ὁ ἀναγνώστης μας Κ. Νελ-
μάντης δὲν εἶναι ἔτσι, Μαρ. Δημη-
τριάδου;

(ΚΕΤ'—298)

Αγαμ. Πέντζου, πρόσθε νὰ μὴ τὴν
ἀπάθης ὅπως τὴν ἔπαθε ὁ Σαμφὼν
ἀπὸ τὴν Δαλιδά.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, καὶ
19ος. Ἐκαστός, τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 26,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1925)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 82 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστός τόμος
ἀρραφός, δρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκ-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 26 ἀρραφός καὶ δρ. 35,50,
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρ. 19,50—εἴτε ἀρραφός εἴτε
ραμμένος.